

Miss Royden: Det er netop hvad vi mener, min Herre.

Mrs. Fawcett holdt nu sin Tale og paaviste her, at Regeringsmedlemmerne havde paaetaet til de irske Medlemmer og Andre, at Gennemførelsen af Stemmeretsændringerne til Conciliation Bills Lovforslag, der blev forelagt til anden Behandling, ganske sikkert maatte have ført til Regeringens Demission!

Ligeledes paaviste Mrs. Fawcett, at Formandens Paatale mod Lovændringerne, baade de, der var indgivne af Regeringsforslagene og de som var Kvinders Stemmerets Ændringer, hvis de skulde gennemføres, maatte tages tilbage og indgives som nye Forslag. Den Fiasco der paafulgte er os Alle tilstrækkelig bekendt. De tilbød os noget, som De mente var et Equivalent, men som vi ikke kunde antage som et saadant. De har altid fortalt os og heri været støttet af Deres udmærkede Kollegaer, at vore Chancer for at have Held med os skulde være, om vi indgave Ændringer til et Regeringsforslag, sammenlagt med de Løfter De gav os i November 1911, som langt skulde overgaa de Muligheder vi kunde have ved at stole paa et privat Parlamentsmedlems Forslag.

Mr. Asquith: Saaledes var det! Saaledes var det! Vi sagde den rene Sandhed.

Mrs. Fawcett: Dette er en Skitse af de Begivenheder, som har overbevist os om, at den eneste Vej til den Lovgivning vi ønsker er ad Vejen for et Regeringsforslag, og at det er Tidsspilde og Kraftspilde at forsøge noget andet.

15. August 1913.

Da vi ikke tidligere har optegnet Resultaterne af de nye Valg i Juni 1913 i Budapest tillader vi os herved at fremstille disse.

Den internationale Kvindestemmerets Alliance.

Præsident: Carrie Chapman Catt.

1. Vice-Præsident: Millicent Garrett Fawcett.
2. — — Annie Furnhjelm, Finland.
3. — — Anna Lindemann, Tyskland.
4. — — Madame de Witt Schlumberger, Paris.

1. Cor. Secretair: Mrs Stanley Mac-Cormick, Boston.
2. — — Rosika Schwimmer, Ungarn.
1. Rec. — Chrystal Macmillan, Scotland
2. — — Marie Stritt, Tyskland.
2. Kasserer: Signe Bergmann, Stockholm.
- Adela Stanton Coit, England.

Forbundene i Alliancen er følgende Lande.

Australien: Miss Vida Goldstein.

Belgien: Mrs. Jane Brigode.

Bulgarien: Madame J. Malinoff.

Canada: Mrs. Flora Denison.

China: (Secretair) Miss Sophia Chang.

Danmark: Miss Eline Hansen.

— Mrs. Elna Munch.

Finland: Miss Annie Furnhjelm.

Frankrig: Madame de Witt Schlumberger.

Island: Fru Briet Asmundsson.

Italien: Marchesa Clelia Pelicano.

Nederlandene: Dr. Aletta Jacobs.

Norge: Fru M. Qvam.

Portugal: Madame Jeanne D'Almeida Nogueira.

Rumænien: Madame Eugenia Reus Janculesco.

Russia: Madame P. Schischkina Yavein. M. P.

Serbien: Mlle Helene Losanitch.

Tyskland: Fru Marie Stritt.

Storbritannien: Mrs. Millicent Garrett Fawcett.

Sydafrika: Mrs. William Macintosh.

Sverige: Miss Anna Whitlock.

Schweitz: Præsident M. M. de Morsier, Genf.

Ungarn: Fräulein Wilma Glücklich.

United States: Reverend Anna H. Shaw.

Forbundne Committeer.

Osterrig: Frau E. von Furth, Wien.

Bohmen: Secretair Miss Franciska Plaminkowa, Prag.

Galicien: Polsk Kvindestemmeretskomité, Præsident Mrs. Melanie Berson, Lemberg.

Landtdagsvalgene i Finland.

Det glædede os meget, at modtage Brev fra Frk. Annie Furnhjelm om hendes Valg til Landtdagen. To Kandidater var opstillede af det Svenske Kvindeforbund, nemlig Forbundets Ordførende: Froken Annie Furnhjelm og Froken Vera Hjelt.

Fra »Rösträtt för Kvinnor« finder vi ialt følgende 20 Kvinder valgte: Annie Furnhjelm, Vera Hjelt, Jenny af Forselles, Dagmar Neovius, Tekla Hultin, Ida Yrjö Koskinen, Evelina Alakulju, Mimmi Haapasalo, Hanna Kärhinen, Sofia Hjulgren, Hilja Pärssinen, Anni Savolainen, Aura Kärhinen, Alma Jokinen, Hulda Salmi, Anni Huotari, Miina Sillanpää, Mimmi Kanervo, Elvira Viherälä, Ida Aulio Teljo.

Miss Sylvia Pankhurst i Danmark.

En Tilfældighed.

Bobakke, Hellebæk, 27. August 1913.

Det ringer paa Telefonen. Man spørger om jeg er hjemme? — Jo vist saa! — Paa Engelsk horer jeg en Stemme: »Jeg er Sylvia Pankhurst. Mr. Keir Hardie (Arbejderforeren i det engelske Parlament) har givet mig Deres Adresse, og jeg vilde her, fra en Telefonstation, blot spørge Dem om, hvor jeg skal tage hen? — — —

Jeg erindrede nu, at jeg talte med Mr. Keir Hardie, paa en af de Dampere, der førte Kongressen ud paa Donauen ved Budapest Modet, og at han noterede mit Navn og min Adresse i sin Lommebog; og denne Tilfældighed førte altsaa Miss Sylvia Pankhurst i

mit Farvand. Næste Morgen stod jeg i hendes Værelse i det Hotel, hun havde fundet.

Regeringen i England, der ikke tør føre Hunger Striken videre end en vis Tid, giver Kvinderne nu en midlertidig Frihed og søger derpaa atter at indfange dem, for at de i smaa Stykker kan afsone deres Fængselstid. Intet Under, at Loven herfor kaldes: »the cat and mouse act!« Miss Sylvia Pankhurst er »Militant« med Maade. Hun lægger sig ikke efter Bomber eller Vinduesknusning. Men Ordets Magt har hun uomtvistelig. I glødene Taler bebrejder hun Regeringen, at den forholder Kvinderne deres selvfølkelige Ret til at stemme. Betaler Kvinderne da ingen Skat? Hvorledes kan man nægte dem Retten til at blive repræsenteret i Repræsentanternes Forsamling. Miss Sylvia Pankhurst er bleven Arbejderbefolkningens Øjeste, og det er intet Under! Thi blot naar hun ser paa En med sine bløde Barneøjne, drager hun Ens Hjerte til sig. Og Arbejderne barricaderer Dørene, for at Politiet ikke skal faa Fingre i hende og føre hende tilbage i Arresten, naar de atter vil lege »Kat og Mus«. Miss Sylvia fortæller selv: »Arbejderne barricaderer Døren for at hindre Politiet i at komme ind, og de slutter sig tæt om mig, for at man ikke skal arrestere mig igen. Mænd og Kvinder slaar deres Arme om mig og om hinanden indbyrdes. Men Politiet søger at gribe mig over de Andres Skuldre og søger at trænge igennem! *)Detectiver blander sig i Mørket sammen med mine Beskyttere, og jeg kan ikke skelne Ven fra Fjende. Politiet slutter sig nu om os. »Ved Gud, I skal ikke faa hende!« raaber een af Venerne. Politiet slaar kraftigt en Mand ned mellem Mængden. Jeg bliver grebet. Tre eller fire Politibetjente holder mig og trækker mig med. Andre slaar Mængden bort. Jeg kan ikke trække Vejret, Fødderne glider fra mig. De løfter mig og fører mig ind til Politistationen«.

Jeg blev i en Droske ført til Bow-stret Station for at tilbringe Natten dér, og næste Morgen blev jeg kort forhørt og sendt til Holloway Fængsel.

Da følger der seks lange Dage og søvnløse Nætter, jeg nægter at tage Føde til mig, nægter at drikke Vand. Mine Læber er sprukne og tørre og mine Lemmer pinefulde, og Svaghed stjæler sig over mig. Om Fredagen gaar jeg rundt i Fængslet, som betyder, at jeg flere Gange besvimer, men jeg tvinger mig til at gaa, thi saa bliver jeg desto snarere fri. At staa paa mine Fødder om Lordagen blot nogle faa Minutter bevirker, at jeg falder besvimet om paa Gulvet, men saa bliver jeg jo fri, og jeg gør det om og om igen vel nok en Snes Gange. Om Søndagen kommer Befrielsen for 7 Dage, og Vener møder mig baade i Bow og i Bromley; de vinker og jubler mod den Vogn, der bringer mig!

Og Skomagerens, hos hvem jeg boer, holder op med at banke paa Skoene, for at Huset skal være stille for mig, og i tre Dage syer de ingen Sko.

Næste Dag — Mandag d. 14. Juli har vi berammet et Møde i Bromleys Sal. — Jeg følte jeg maatte gaa der. De vidste jeg vilde komme. Salen rummede nogle Hundrede

*) Detectiver som er civilkledte.